

РЕШЕНИЕ

№ 5219

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11570** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на Е. П. В. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като се иска присъждане на сумата в размер на 10 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпените в периода от 15.09.2023 г. /връчване на заповедта/ до датата на предявяване на иска неимуществени вреди /емоционални болки и страдания/ в резултат на наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ със заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, отменена с решение по адм. дело № 10168/2024 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение по адм. дело № 4806/2025 г. по описа на ВАС, Второ отделение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

Твърди, че са налице предпоставките за реализиране отговорността на ответника поради незаконосъобразно издадения спрямо ищеца акт. Описани са подробно причинените вреди, вкл. и оставането му без работа, въпреки че бил служител близо 30 години. Посочва, че в дисциплинарното производство били поискани писмени сведения на 84 колеги, участвали в протеста, което било стресиращо за работата на Синдиката на служителите на затворите в България /ССЗБ/ и неговите членове. Отделно, спирането на автомобили да преминават по пътното платно било извършено от служители на СДВР съгласно писмо на Столична община, касаещо протеста. Твърденията, че е подбуждал колегите си към неподчинение, че е злоупотребил с доверие и е нарушил етичните правила, довели до уволнението му, се отразило негативно на

физическото и емоционалното му състояние, в отношенията му въкъщи и на работа. У ищеца е възникнало безпокойство, че въпреки стажа си в МВР няма да вземе полагащото му се обезщетение поради пенсиониране през 2025 г., което щяло да се отрази върху финансовото състояние на семейството му и плановете за обучение на дъщеря му. Като председател на ССЗБ в Затвора в [населено място] и член на контролната комисия към ССЗБ полагал усилия и отделял време за решаване на многобройните проблеми, но след получаване на заповедта за уволнение се налагало да защитава достойнството си, усещал противоречиво отношение на колегите си, членовете на синдиката спрели да отстояват правата си, а след него не бил избран друг председател. Моли ответникът да бъде осъден да заплати обезщетение. Претендира разноски. В съдебно заседание ищецът Е. П. В., редовно призован, се явява лично и се представлява. Чрез процесуалния си представител поддържа иска и моли същият да бъде уважен. От доказателствата по делото се установявало, че ищецът е наказан с най-тежкото наказание /уволнение/ не поради нарушаване на служебните задължения, а поради това, че като председател на ССЗБ в Затвора в [населено място] се е опитвал неговите колеги да получат по-добри условия на работа. Акцентира, че ищецът не е извършил нарушение на ЗМВР и Етичния кодекс и не е подбуждал към неподчинение. Твърди се, че при налагане на наказание дисциплинарнонаказващият орган не бил безпристрастен. Като негативни последици от издаването на заповедта сочи - промяната в начина на живот, обидата, разрива в отношенията с колегите, въпреки че е посветил години на работа в защита на техните права. Вредите се доказвали чрез гласните доказателства. Приема, че искът е основателен, а размерът на претендираното обезщетение – справедливо, като се позовава на чл. 52 ЗЗД. Претендира разноски по списък.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва иска, вкл. и по подробно изложените съображения в писмения отговор по него. В същия е посочено, че приложение намира ЗМВР, а не – ЗОДОВ, като имуществената отговорност на ответника била ограничена до 6 брутни месечни заплати. Твърди се, че липсвали доказателства за претърпени от ищеца неимуществени вреди, които да са пряк резултат само и единствено от сочените незаконосъобразни действия /бездействия/ или актове. Липсвали доказателства за наличие на нарушено психично или физическо здраве, като не били представени медицински документи. Не бил изпълнен фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, приема, че предявеният иск е доказан по основание и размер, поради същият следвало да бъде уважен.

Въз основа на твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, установи следното от фактическа страна:

Със заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е наложено на младши инспектор Е. П. В. – надзирател I-ва степен в Затвора в [населено място] I-ва категория, дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта /15.09.2023 г./.

Заповедта е отменена с решение № 1246/26.02.2024 г. по адм. дело № 9576/2023 г. по описа на АССГ, отменено с решение № 10561/08.10.2024 г. по адм. дело № 4887/2024 г. по описа на ВАС, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Заповедта е отменена с решение № 4521/11.02.2025 г. по адм. дело № 10168/2024 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 6544/17.06.2025 г. по адм. дело № 4806/2025 г. по описа на

ВАС.

Със заповед № Л-11-492/2025 г. /нечетлива дата/ на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е възстановен на длъжност младши инспектор Е. П. В. – надзирател I-ва степен в Затвора в [населено място] I-ва категория.

Със заповед № Л-11-664/19.09.2025 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на младши инспектор Е. П. В. – надзирател I-ва степен в Затвора в [населено място] I-ва категория, считано от датата на връчване на заповедта /01.10.2025 г./. Тази заповед е изменена със заповед № Л-15-98/08.10.2025 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като се определя обезщетение в размер на 68 576,00 лева /20 брутни месечни възнаграждения/ на основание чл. 234, ал. 1 ЗМВР.

Видно от докладна записка от 23.11.2025 г. на „за“ началника на Затвора в [населено място], на Е. П. В. са начислени суми – при възстановяване на работа на основание чл. 237 ЗМВР, при напускане по негово желание - сумата по чл. 234, ал. 1 ЗМВР, неизползван платен годишен отпуск на основание чл. 234, ал. 8 ЗМВР, допълнително вещчево имущество или равностойност на основание чл. 234, ал. 1, т. 5 ЗМВР. Представени са доказателства за изплащането на сумите.

По делото са изслушани свидетелските показания на А. Х. Г., които съдът кредитира като обективно дадени предвид събрания по делото писмен доказателствен материал. Свидетелят познава Е. П. В. от 2001 г., когато работили заедно в ареста на „Г.М. Д.“. Били колеги, а после приятели. Към 2022 г. ищецът работел в Затвора - С.. Свидетелят лично и покрай приятели знаел, че ищецът е имал проблеми - бил наказан във връзка с протест и уволнен през есента, свързано с дейността му като синдикален лидер. Уволнението се отразило негативно върху ищеца, защото не вярвал, че ще се случи. Когато го уволнили, много от колегите се отдръпнали от него, въпреки че той се борил за тях. Бил уволнен като председател на синдиката и хората си мислели, че след като такъв човек може да бъде уволнен, то и те можело да бъдат уволнени. Е. се затворил в себе си. С А. се чували от време на време. Е. бил единственият, който останал от приятелите ѝ, някои починали, други - пенсионирали, и при някой битов проблем само той можел да ѝ помогне, тъй като съпругът ѝ починал. Когато се събирали с бивши колеги, ищецът отказвал да идва. Малката му дъщеря кандидатствала в чужбина и му било притеснено в такъв момент да остане без средства. Оплакал се, че понякога имали конфликти въкъщи, защото бил изнервен, но свидетелят не бил присъствал на такива конфликти. Допълва, че ищецът имал още малко време преди уволнението, за да достигне възрастта за пенсиониране и да получи обезщетенията. Доколкото знаела, след уволнението му нямало председател на синдиката в Затвора – С.. Хората се страхували да заемат тази длъжност. Когато някой се занимавал с такава дейност, той давал повече от времето си, за да се бори за подобряване условията на труд, за по-високи възнаграждения на служителите, като не оставало време за семейството. Свидетелят пояснява, че делото за уволнението е спечелено от ищеца, възстановили го на работа. Когато се чували, споделил, че го игнорирали, че не му давали работа, тъй като нямал завършена школа, а той имал такава, но поради уволнението нямал възможност да получи документ за завършването си. Акцентира, че дори преподавал на новобранците за оръжието, при подбора на кадри и т.н. Свидетелят излага мнение, че не проумява защо се е случило това, при липса на служители в затвора. Заявява, че ищецът все още не е преодолял обидата, тъй като бил добър работник, а го уволнили не за трудовата му дейност, а за синдикалната. Посочва, че поради ситуацията е подал заявление и напуснал, след което му били изплатени всички обезщетения, дължими по закон.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, представявано от органа, от чийто отменен като незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите /чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 1 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС/.

На основание чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ искът за обезщетение се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. В конкретния случай ответник е Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, доколкото издателят на отменената като незаконосъобразна заповед е директора на съответната главна дирекция към министъра на правосъдието.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС: „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Съгласно чл. 204, ал. 1 и ал. 2 АПК искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред или заедно с оспорването му до приключване на първото заседание по делото. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

В случаите, в които исквата претенция бъде уважена като основателна, се разглежда и акцесорното искане за присъждане на претендираната лихва, като за него също се изследва изтекла ли е или не погасителната давност. Началният момент за неговото предявяване е моментът на преустановяването на незаконните действия или бездействия на административните органи, съответно – от момента на влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване. Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишен срок /чл. 111, б. „в“ от ЗЗД/ – предпоставка за разглеждане искането за основателност на вземането при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане.

Разгледан по същество, искът е от части **ОСНОВАТЕЛЕН**.

1. Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК физическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни

органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове.“. Увреждането на физическите лица, претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В случая в тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения акт на административния орган и твърдените претърпени неимуществени вреди.

2. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материалния и процесуалния закон, като незаконосъобразният акт следва да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност.

„Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието „административна дейност“ за целите на ЗОДОВ в самия закон. Дефиниция това понятия няма и в други актове на позитивното право. Това налага установяването на съдържанието му по тълкувателен път. /.../ В чл. 1 подходът е друг. Посочени са два признака, които определят основанието. Първият е незаконосъобразността на актове, действия и бездействия. Тоест, индивидуализацията е направена не по функционалното съдържание на акта, действието или бездействието, а единствено с оглед на неговата законосъобразност. И вторият - при и по повод изпълнение на административна дейност. „Административна дейност“ е субективно, формално понятие, което изразява осъществяващия дейността субект. То не е функционално понятие, не съответства на различните функции, които органите и длъжностните лица по чл. 1 ЗОДОВ имат и които различни функции осъществяват чрез различни по своята правна същност актове и действия, съответно бездействия. Субектите по чл. 1 ЗОДОВ могат да изпълняват различни функции и задачи. Много пъти един и същ орган е натоварен с няколко различни по същността си функции - нормотворчески, контролни, правораздавателни, изпълнителни. Не вида на функцията и задачата, а качеството на правния субект на орган /длъжностно лице/ на държавата или на общината и относимостта на акта, действието или бездействието към това му качество /при и по повод/, е релевантно за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.“ /Определение № 6 от 16.02.2015 г. по адм. д. № 30/2014 г., смесен 5 чл. с-в ВАС/.

В конкретния случай с окончателното съдебно решение е отменена като незаконосъобразна заповед, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

3. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от

увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“.

С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразния акт.

4. Съдът намира претенцията за обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди за основателна от части, като се следва и определяне на размера на обезщетението по справедливост по чл. 52 ЗЗД.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая в хода на производството, конкретно от изслушаните свидетелските показания, се установиха негативни преживявания за ищеца, изразяващи се в стрес, тревога, конфликти с близките си, несигурност дали ще бъде финансово осигурено образованието на дъщеря му, отдалечаване от приятели, което състояние продължило около 2 години предвид датата на издаване на заповедта и възстановяване на работа. Несигурността по отношение на финансовото състояние на семейството се доказва не само от свидетелските показания, а и от писмените доказателства /докладна записка от началника на Затвора – [населено място], от ноември 2025 г./, че за времето от уволнението до възстановяването на длъжност лицето не е полагало труд. Доказва се и отношението, което са имали колегите му към него като председател на ССЗБ след организиране на протеста на 12.05.2023 г. до прекратяване на правоотношението му, както и, нуждата да се оправдава, за да защити достойнството си. За установяване на вредите съдът изслуша и кредитира свидетелски показания, съобразявайки, че съгласно трайната съдебна практика настъпването на неимуществени вреди се доказва именно и основно чрез свидетелски показания, а именно – установяването на твърдените негативни преживявания да се извършва чрез разпит на съответните свидетели, които да познават ищеца отблизо, т. е. да са лица от близкото му обкръжение и да са били свидетели на емоционалното отражение на налагането на дисциплинарното наказание и прекратяване на служебното правоотношение /така вж. решение по адм. дело № 3578/2022 г. на ВАС/.

Негативните емоции и чувства, както и възприятието за случващото се, са породени у ищеца от издаването на незаконосъобразния акт, т.е. те са пряка и непосредствена последица от налагането на дисциплинарното наказание и прекратяване на служебното му правоотношение, като именно тук следва да бъде отбелязано, че негативните за личността последици са с по-голям интензитет предвид всеотдайността при изпълнение на служебните задължения за прослужените години. Поради прекратяване на служебното правоотношение, вкл. и поради вида на наложеното наказание, е ограничено и правото на труд, като самият факт на това ограничаване създава предпоставки за настъпването на неимуществени вреди, които не се нуждаят от доказване. Неимуществените вреди по естеството си увреждат личната сфера на субекта, те засягат личността, без значение в каква област на живота тя се изявява и в какво правоотношение или фактично отношение встъпва като страна. Това са вреди на физиката, психиката, емоциите, чувствата, усещанията, „репутационни вреди“ и т.н. В обективната действителност не може да се изключи житейска ситуация на понасяне на вреди от неимуществен, морален характер от незаконна заповед за уволнение на държавен служител.

Не се доказват от ищеца единствено твърдените неимуществени вреди за периода от възстановяване на длъжност до прекратяване на служебното му правоотношение по негово

искане, съответно – до предявяване на иска, доколкото с отмяната на заповедта от 29.08.2023 г. настъпват благоприятни за ищеца последици. Същият не доказва и, че след възстановяване на работа не е бил допуснат да изпълнява служебните си задължения и че е бил адресат на негативното отношение на колегите му. Не се доказват каквито и да е било претърпени от ищеца неимуществени вреди до предявяване на исквата молба, след като лично същият около месец по-рано е поискал прекратяване на служебното му правоотношение. Ирелевантни са мотивите за подаване на заявлението по чл. 226, ал. 1, т.4 ЗМВР.

На доказване подлежи размерът на поисканото обезщетение. По принцип съдът намира, че размерът на поисканото обезщетение не е завишен и отговаря на целта на закона да се възмезди лицето за претърпените от него негативни емоции, вкл. по отношение засягане на правото му на неприкосновен личен и семеен живот. Отделно, при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди се вземат предвид стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането. Предвид липсата на безспорни доказателства за претърпените неимуществени вреди от възстановяване на длъжност, считано от 30.06.2025 г., до предявяване на иска, следва да бъде определено обезщетение за претърпени в периода от около 1 година и 9 месеца - от 15.09.2023 г. до 30.06.2025 г., неимуществени вреди в размер на 8 400 лева. След превалутиране размерът на обезщетението се определя на 4294.85 евро.

Наличието на всички елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ е предпоставка искът на **Е. П. В.** да бъде уважен като доказан по основание и размер само за периода от издаване на отменената като незаконосъобразна заповед до възстановяване на длъжност. Горните изводи се основават и на утвърденото в практиката на ВАС, че след влизане в сила на съдебния акт, с който се обявява незаконосъобразност на акт, държавата дължи пълно репарирание на понесените вреди с оглед спазването на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност.

В останалата част искът в размер на 1600 лева или 818.07 евро /след превалутиране/, предявен за репарирание на неимуществени вреди, претърпени в периода от възстановяване на длъжност до прекратяване на служебното правоотношение по лична молба, следва да отхвърлен като неоснователен.

5. Ирелевантно за настоящото съдебно производство е изплащане на обезщетенията след прекратяване на служебното правоотношение, считано от 01.10.2025 г. Те са дължими и изплатени на правно основание – чл. 234, ал. 1, ал. 5 и ал. 8 ЗМВР, които не изключват изплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в производство по ЗОДОВ, образувано поради отмяна на акт като издаден незаконосъобразно. Касае за различни по характер производства, които се образуват при наличието на различни предпоставки, имат различен фактически състав и различни последици. В единия случай се репарират от държавата вреди, причинени от незаконосъобразна дейност на административните органи, а в другия се обезщетява служителят предвид заеманата от него държавна служба и изпълнението на възложените му функции и задължения, периода на съществуващото служебно правоотношение и необходимостта от компенсиране на времето, което представлява платен годишен отпуск за възстановяване на способностите на лицето да изпълнява тези функции и задължения, но не е бил използван именно поради тяхното изпълнение. Действително МВР е специален закон, като е приложен от ответника при обезщетяване на служителя поради прекратяване на служебното му правоотношение по чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР по негово съгласие /възникнало е субективното право да получи предвидените в закона обезщетения/. Това право обаче е различно от възникналото право на иск за обезвреда на неимуществените вреди в следствие отмяна на акт, с който се налага на

служителя дисциплинарно наказание „уволнение“ и се прекратява на служебното му правоотношение. Различни са правопораждащите факти за правата по чл. 234, ал. 1, ал. 5 и ал. 8 ЗМВР и правото на иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, поради което са различни и правоотношенията, възникващи на основание на тези две правни норми. При това не се приема за основателно възражението на ответника, че ищецът е обезщетен, поради което и не било възникнало правото му на иск по реда и условията на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че може да намери приложение Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. д. 4/2022 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, съгласно което разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконнообразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения.

6. Налице е предпоставката за разглеждане искането за основателност на вземането за лихва при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане.

В конкретния случай се констатира, че към датата на предявяване на исковата молба не е изтекъл срокът по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, считано от датата на отмяна на акта /т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/.

Основателна е претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, считано от деня на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

7. При излагане на своите мотиви съдът съобрази и съдебната практика на ВАС – решения на Трето отделение по адм. дела № 248/2025 г., № 11313/2024 г., № 6145/2024 г., № 3156/2024 г., № 6417/2021 г.

8. С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в полза на ищеца се дължат разноски, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, уговорено и платено в брой с договор за правна защита и съдействие. Въпреки че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, съдът намира направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като размерът на размера на адвокатско възнаграждение съответства на установения такъв по чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Независимо от това следва да се определи размер на адвокатското възнаграждение, съразмерно на уважената част на иска, а именно – сумата в размер на 1092 лева или 558.33 евро /след превалутиране/. Разноските, дължими от ответника се определят на 1102 лева или 563.44 евро /след превалутиране/.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част на иска. Размерът на юрисконсултско възнаграждение се определя на 20,80 лева съгласно чл. 24, изр. второ НЗПП или след превалутиране - 10.63 евро.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище– [населено място], да заплати на Е. П. В., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в общ размер от 4294.85 евро – обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконнообразен акт - заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, отменена с решение № 4521/11.02.2025 г. по адм. дело № 10168/2024 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 6544/17.06.2025 г. по адм. дело № 4806/2025 г. по описа на ВАС, за периода от 15.09.2023 г. /връчване на заповедта/ до 30.06.2025 г. /датата на възстановяване на длъжност/, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на

предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ иска на Е. П. В., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място],[жк] [жилищен адрес] срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище– [населено място], за присъждане на сумата в общ размер от 818.07 евро – обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразен акт - заповед № Л-3329/29.08.2023 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, отменена с решение № 4521/11.02.2025 г. по адм. дело № 10168/2024 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 6544/17.06.2025 г. по адм. дело № 4806/2025 г. по описа на ВАС, за периода от 30.06.2025 г. /датата на възстановяване на длъжност/ до предявяване на иска, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище– [населено място], да заплати на Е. П. В., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в размер на 563.44 евро, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА Е. П. В., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище - [населено място], сумата в размер на 10.63 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: